

Hadlokářův syn

„No dobře, dobře!“ Seržant Scott si hlasitě povzdechl. „Takže ses ztratil. Bydlíš se svým tátou v hotelu tady ve městě, šli jste na procházku a ty ses mu ztratil – tohle všechno naprosto chápu. Ale podívej se, synku, ztracené děti už jsme tu měli, míváme je tady často a věř mi, že na nás obvykle nezkoušejí žádné hlouposti se jmény, hláskováním a tak!“

Seržant Scott věděl – instinktivně to cítil celý den – že to bude jedna z *těch* směn. Ještě před deseti minutami se mu zdálo, že ho jeho intuice protentokrát vyvedla aprílem. Ale teď...

„Mluvím pravdu,“ bránil se bledý, asi devítiletý chlapec s očima zarudlýma pláčem. „Všechno, co jsem říkal, je pravda. Tohle město *vypadá* jako Mondýn – ale není! A... a než

měl nastoupit do služby. Já vezmu toho kluka a podíváme se, jestli by se nám nepodařilo objevit jeho tátu. Pokud bychom ho nenašli – hm, přivedu ho zpátky a zkusíme to obvyklými kanály.“

„Dobře, seržante, já na to dohlídnu,“ odpověděl konstábl, když vkráčel do místnosti a posadil se na Scottovo místo za stolem. „Poslouchal jsem, o čem jste se tu bavili! Tedy řeknu vám,“ kývl na chlapce a ušklíbl se, „ten má ale obrazotvornost!“

Obrazotvornost, to je ono. A přesto si Scott nebyl tak docela jistý. Bylo tu ‚něco ve vzduchu‘, pocit hrozící – *cizosti*? – těžko se to dalo definovat.

„Tak pojd', synku,“ řekl a divný pocit zapudil. „Půjdeme.“

Vzal chlapce za ruku. „Podíváme se, jestli se nám podaří najít tvého tátu. Pravděpodobně teď běhá po městě a dělá si o tebe starosti.“ V předstírané nedůvěře zavrtěl hlavou. „Tohle nechápu – deset hodin večer, za chvíli mi končí služba – a ty si musíš přijít zrovna za mnou!“

„Deset hodin – už?“ Chlapec se na Scotta podíval očima ještě vytřeštěnějšíma a vyděšenějšíma než předtím. „Tak to už máme jenom půl hodiny!“

„Cože?“ Policista se znovu zamračil a spolu s chlapcem vyšel do ulic Londýna (nebo to je ‚Mondýn‘, napadlo jej a v duchu se ušklíbl). „Půl hodiny? Co se stane o půl jedenácté, synku? Proměníš se v dýni nebo co?“

Jeho vtípek nepadl u jeho malého svěřence na úrodnou půdu. „No přece *světla!*“ odpověděl chlapec hlasem, který neměl – jak si Scott uvědomil – daleko k zoufalství. „Zhasínají se světla. O půl jedenácté zhasínají světla.“

„Opravdu?“ opáčil seržant, pokoušeje se proniknout hochovou sice plodnou, ale rozhodně poněkud scestnou obrazotvorností. „A proč, zajímalo by mě?“ (Jen at' si chlapec plácá – v každém případě to bylo lepší, než aby se zase rozplakal.)

jsem přišel sem, prošel jsem kolem krámku s nápisem Textilní zboží – ale mělo tam být ‚Tekstilní zboží‘!“

„No dobře, tak začneme zase pěkně od začátku,“ řekl policista a rozhodil rukama. „Takže: říkal jsi, že jsi se svým otcem přijel z... ze Sunderpoolu? To je v Anglii?“

„Ne, už jsem vám to říkal,“ rozplakalo se dítě znovu. „Je to v Onlii! Přijeli jsme sem na prázdniny ze Sunderpoolu dálkáčem a—“

„Dálkáč?“ skočil mu do řeči seržant Scott zamračeně. „To je nějaké místo na severovýchodním pobřeží?“

„Ne, to není žádné místo! Dálkáč je... prostě *dálkáč*! Jako telebus, ale delší a jezdí po dálkáčových cestách. Víte...?“ Chlapec vypadal stejně zmateně jako seržant Scott.

„Ne, to tedy nevím!“ Policista zavrtěl hlavou a při tom se snažil příliš se nemračit. „Telebus“? Scott ucítil první příznak nadcházející bolesti hlavy a raději změnil téma.

„Co dělá tvůj táta, synku? Píše science fiction, že? – A ty pokračuješ v dlouhé rodinné tradici.“

„Táta je hadlokář,“ odpověděl chlapec bez sebemenšího zaváhání a v jeho hlase nebyla ani stopa po lži nebo prostorekosti. Bylo naprosto zřejmé, že chlapec je příliš vyděšený, než aby byl prostoreký. Blázen, pomyslel si Scott – nicméně blázen v nesnázích.

Chlapci se v obličeji objevil výraz zvědavosti. „Co je to science fiction?“ zeptal se.

„Science fiction,“ odpověděl mu velký seržant roztrpčeně, „patří do policistova tak zvaného ‚popisu práce‘ – jako když na stanici přijde plačící kluk a pokouší se jim udělat z už tak dost těžkého života peklo!“

Jeho odpověď chlapci na náladě nijak nepřidala.

Scott si znovu povzdechl, přisunul mu přes stůl svůj kapesník a pak vstal. Zavolal na konstábla ve vedlejší místnosti: „Hej, Bobe, mohl bys jít na chvíli sem a dohlédnout tady na to, než se vrátí seržant Healey? Tak za deset minut by

„Copak vy nevíte *vůbec nic*?“ Zdálo se, že chlapec napůl žasne a napůl nevěří, skoro jako by si myslel, že jej Scott vodí za nos.

„Ne,“ opáčil seržant. „Jsem jenom pitomý polda! Ale raději mi řekni, kde ses svému tátovi ztratil? Říkal jsi, že na policejní stanici jsi prošel kolem Textilního zboží. Obchod s textilem je v téhle ulici, kousek od metra.“ Ostře se na chlapce podíval. „Neztratil ses náhodou v metru, že ne? Spousta dětí se tam ztratí, když je špička.“

„V Metru?“ Scott cítil, že chlapec ten název vyslovil s velkým počátečním písmenem – a přitom to nebyl víc než šepot. Pak sebou škubl, jako by se chtěl dát na útěk, a Scott mu pevně sevřel ruku. „Do Metra už přece nikdo nechodí, kromě—“ Zachvěl se.

„Ano?“ pobídl ho Scott, kterého tato část chlapcovy fantazie zaujala natolik, že dokonce zapomněl na rutinní práci, jež ho čekala. „Kromě koho?“

„Ne *koho*,“ odpověděl chlapec a sevřel jeho ruku pevněji. „Není to kdo, ale—“

„Ale?“ zopakoval trpělivě Scott.

„Ne kdo, ale *co*!“

„Ano? Pokračuj,“ vybídl jej seržant s povzdechem. Pomalu kráčeli městem ke krámku s nápisem Textilní zboží. „*Co*, ehm, má být dole v metru?“

„No metrouni, samozřejmě!“ V chlapcově hlase znovu zazněl úžas, údiv nad tím, že Scott neví ani něco tak samozřejmého. „Vy snad ani nejste mondýňan!“ Bylo to konstatování faktu, nikoliv otázka.

„Jistě,“ odpověděl Scott, který najednou ztratil zájem dál se tím tématem zabývat, protože ptát se idiota nemělo žádný smysl. „Takže jsme prošli kolem Textilního zboží – kam teď?“

„Myslím, že tam, tamtou ulicí! Ano – tam jsem se ztratil svému tátovi – tamhle dole!“

„Tak pojd',“ řekl Scott, převedl chlapce přes cestu, jež byla až na občasný vůz prázdná, a zabočil na ulici, kterou mu ukázal. Vlastně to byla spíš ulička, špinavá a neosvětlená. „Co jste tu, k čertu, vůbec dělali?“

„Ale my jsme nebyli tady,“ odpověděl chlapec s logikou, ze které šla seržantovi hlava kolem. „Byli jsme na jasně osvětlené ulici, se spoustou pouličních svítlen. Potom jsem ucítil takové zvláštní zachvění a... a pak jsem byl tady! Vyděsil jsem se a utíkal jsem.“

Jejich kroky se dutě rozléhaly po dlážděném chodníku, když vtom seržant najednou ucítil podivnou vibraci, která jím proběhla od nohou až k hlavě, před očima mu zaplálo ostré světlo jakoby z tisíce hvězd – a právě v okamžiku, kdy ten pocit odezněl, zahruli za roh a ocitli se na mnohem lépe osvětlené ulici.

„To bylo to zachvění, o kterém jsem vám říkal,“ prohlásil chlapec naprosto zbytečně.

Scott ho neposlouchal. Ohlédl se po spadlém drátu elektrického vedení, který tam přece někde musel ležet (co jiného mohlo způsobit to brnění než slabý elektrický šok), ale žádný neviděl. Nenašel ani nič jiného, co by vysvětlovalo to mravenčení, ten nervy drásající pocit, jenž zakoušel. A mimochodem, kde byl roh, za který s chlapcem před okamžikem zabočil?

A kde byla ulička?

„Tati!“ vyjeklo najednou dítě, vytrhlo se mu a rozběhlo se ulicí.

Scott tam jen stál a díval se, hlava mu třeštila a pouliční světla mu jasně plála před očima. Na chlapcův křik se otočil osamělý muž, rozběhl se mu vstříc, divoce jej sevřel v náručí a s patrným ulehčením v obličeji ho objal.

Policista rázem zapomněl na problém zmizelé uličky a s vlídným úsměvem v obličeji přistoupil k nim, ruce předepsaným způsobem založené za zády. „Máte šikovného klučinu, pane – ale být vámi, trochu bych krotil tu jeho fantazii. Vyprávěl mi tu příběhy, které by se hodily do—“

Náhle mu vlídný úsměv zmizel z obličeje. „Hej!“ zavolal a brada mu úžasem poklesla na prsa.

Ale nikdo už jej neposlouchal, protože muž a jeho syn se bez jediného slůvka díky rozběhli ruku v ruce pryč, běželi, jako by měli v patách samotného ďábla!

„Hej!“ zavolal policista ještě jednou, hlasitěji. „Tak počkejte přece—“

Na okamžik se dvojice zastavila a obrátila se, pak se muž podíval na hodinky (bůhvíproč při tom Scottovi připomněl bílého králíka z *Alenky v kraji divů*), potom znovu popadl chlapce za ruku a přitáhl si ho těsně k sobě. „Zmizte odsud!“ křikl na Scotta a dal se zase do běhu. „Zmizte odsud, člověče!“ Ve světle pouličních lamp byl jeho obličej křídově bílý a Scott by přísahal, že v jeho očích zahlédl absolutní děs. „Za chvíli bude půl jedenácté!“

Policista ještě stál na stejném místě, ústa úžasem otevřená, když postava neznámého muže v příští sekundě zahnula za roh na druhém konci ulice. Pak pokrčil rameny, narovnal se a nasadil si helmu pevněji na třešticí hlavu.

„To je ale—“ nervózně se zašklebil. Měl pocit, jako by se mu hlava měla každou chvíli rozskočit. „Hadlokářův syn, no jistě!“

Teď, když byl sám, znovu ho zaplavil ten neurčitý pocit ohrožení – *něčím* – a najednou si uvědomil, jak pustá ulice kolem něj je. Takový klid v Londýně ještě nezažil. Bylo to neuvěřitelné, ale v dohledu nebyla jediná živá duše!

Zvláštní bylo, že stál co by kamenem dohodil, od policejní stanice, kde pracoval už dobrých patnáct let, a přitom – ať se propadne, jestli dokázal poznat, jaká je to ulice! Samozřejmě si pamatoval, že s chlapcem přišel tmavou dlážděnou uličkou vpravo, takže...

Zabočil kolem prvního rohu doprava a rychle spěchal tak dlouho, až narazil na ulici, která mu připadala povědomější—

—nebo ne?

Ano, ano, samozřejmě že ji zná. Byla teď sice naprosto prázdná, naprosto opuštěná, ale přímo naproti byl starý dobrý obchod s...

Starý dobrý obchod s textilním zbožím!

Světla zaplála a vybuchla před Scottovým očima v mnohabarevných jiskrách. Pevně sevřel sloupek lampy, aby získal zpět ztracenou rovnováhu a pokusil se všechno si řádně promyslet.

Musela to být nějaká nová budova – ano, tím by se to vysvětlovalo. Koneckonců, v poslední době dělal spoustu papírování. Je docela možné, že s využitím nových technologií a rychlostí moderního stavebnictví sem ten obchod umístili teprve před několika týdny.

Jenomže dům *nevypadal*, jako by byl nový...

Scottův stav se rychle zhoršoval – věřil, že za daných okolností to bylo naprosto pochopitelné – ale poblíž byla přece stanice metra. Rozhodl se, že se domů sveze. Obvykle šlapal toho půl druhého kilometru pěšky, malé fyzické cvičení mu prospívalo, ale dnes pojede metrem – tu trochu pohodlí si rozhodně zaslouží.

Napůl omámeně scházel po schodech a stěží si při tom povšiml nepřítomnosti plakátů nebo toho, jak neudržované a špinavé prostory podzemní dráhy jsou. Potom zahnul za roh a přímo před ním se objevil podivný nápis nastříkaný na stěně obložené dlaždicemi červeným sprejem:

ZDECHNĚTE, METROUNI!

Na seržantově čele se objevily hluboké vrásky. Kráčel dál a jeho kroky se dutě rozléhaly v ponurých a prázdných chodbách, ale bolest hlavy mu nedovolovala myslet jasně.

No jistě, metrouni! Co to k čertu jsou – metrouni...?

Po dalším schodišti sešel k prázdným pokladnám, kde se zastavil, aby chvíli nevěřícně zíral na holé zdi a podlahu po-

krytou špínou a odpadky. Teprve teď si naplno uvědomil, v jakém stavu to tu je. Co se tady stalo? A kde jsou všichni?

Za turnikety uslyšel zvuk vzdáleného vlaku a zakletí jako by částečně zmizelo. Rychle vyrazil kupředu, kolem prázdných pokladen a skrze nehlídané turnikety, po dalších betonových schodištích a klenutými chodbami na nástupiště. Nikde nezahlédl ani tuláky nebo opilce. Zářivky u stropu ho bolestivě bodaly do očí a musel se jednou rukou opřít o holou zeď, aby získal zpět ztracenou rovnováhu.

Znovu si přes oslepující světlo, které ho bodalo do očí, uvědomil, že tady nejsou žádné plakáty, žádné pracovní agentury a půvabné dívky v prádle, reklamy na filmy a divadelní hry, na výpravné filmy a *avantgardní* divadelní hry – kam se k čertu všechny poděly?

Pak ženoucí se vzduch a sílicí rachot oznámil brzký příjezd vlakové soupravy do stanice a on poprvé za celou tu dobu ucítil kolem páteře mrazivé prsty hrůzy – když ucítil hnilobný puch něčeho, co rozhodně *nebyl* vlak.

Zatímco se potácel sem a tam po špinavém nástupišti, zatímco vrávoral ve vlně smrdutého vzduchu, která ho zasáhla a pohltila, ze své černé sluje se vyřítíl metroun – karmínově slizký tvor s rytmicky se vlnícími brvami podél těla.

Seržant Scott divoce zaječel a vymrštěné chapadlo ho smetlo z perónu do děsivě měkké poddajnosti toho tvora – další zaječení a byl odvečen do hloubi tunelu a dál, do útrob země. A o sekundu později ručička hodin nad prázdným, ještě se chvějícím nástupištěm přeskočila do vertikální polohy.

Dvacet dva třicet – a v celém Mondýně, vlastně ve všech městech a vesnicích Onlie, pohasla světla.